СТОРІНКА НАШИХ ЧИТАЧІВ

"ДОБРОБУТ" В КАНАДІ.

Форд Ситі, Онт.

Як читачам відомо, Форд Ситі і Виндсор, що граничать з собою, є міста індустріяльні.

Фабрики самоходів "Форд", "Дженерал моторс" і "Крайслер", фабрика залізних мостів, фабрики вікон, фандри, солярня, брокарі, фабрика горівочки і багато інших.

Читачі й подумають: — тож-то там й роботи багато... Так. Роботи багато.

Робітникам в тих фабриках піт заливає очі, а руки омлівають.

У Форда на добу працюють від 12 до 14 годин. В фандрах від 10 до 12 годин. При роботі капіталістичні гончі робітника гонять, що й поту з чола не годен витерти.

Мовляв: "Ти маєш плачену кожну мінуту". Значить, через 14 годин ні мінути відітхнути не дають, бо зараз дають "фаєр".

Коли одних замучують надмірною працею, тисячі інших вистоює коло фабрик, жебраючи праці.

Безробіття велике. Тисячі голодних по пів року й більше сидять без роботи, а на зміну годі надіятись.

Дійшло до того, що роботу купують, оплачують за неї по 50 доларів і більше за те, щоб пани були ласкаві дати працю.

Наколи дехто купить вже роботу, тоді стає справжнім невільником, містрів-босів та форманів. Зістає рабом так довго, як довго працює у фабриці, і поза фабрикою. Мусить мешкати під надзором боса в тім домі, де йому вкаже бос. Оскільки смів би мешкати там, де сам хоче, тратить роботу.

Значить "Кенада фрі контрі".

Безробітним вільно гинути з голоду, вільно по кільканацять місяців шукати за роботою, вільно голудувати їм і їхнім родинам, босам вільно змушувати робітників працювати по 14 годин на добу, вільно їм брати гроші за приняття до роботи, вільно росказувати, де має робітник мешкати і т. ин.

Робітники зносять все терпеливо, мабудь вірять, що "хто терпеч, той спасен". Та чим більше терпеливо зносити голод та надмірну працю, тим скорше дістається до "царства небесного".

І замісць подумати над тим, як би вирватись з неволі капіталу та послати визискувачів до "царства небесного", робітники гнуть спину перед наймитами визискувачів та дрожать, щоб не втратити в пана ласки.

Про організації так і незгадувати-б як тим що роблять, так і безробітним, бо організація "хліба не дасть."

Все-ж таки треба вірити, що всі вони думки свої змінять. Замісць зневіри, смутку, понурости, буде можна незадовго вичитати з їх очей ненависть й бажання боротьби, а тоді спільно й зорганізовано розрахуються зі своїми гнобителями. А час той вже наближається.

Краща смерть у боротьбі за визволення, чим смерть голодна покірного раба.

Безробітний.

ОТАК І ЖИЮТЬ ЗАЛІЗНОДОРОЖНИКИ.

Вера, Саск.

На сторінках "У.Р.В." ч. 16. був поміщений допис "З життя залізнодорожників". У тому дописові тов. Шкурган не вповні освітлив ним-же порушені питання з життя залізнодорожних робітників. Перш за все тов. Шкурган жалується, що залізнодорожники мало пишуть про своє життя й умовини праці. Безперечно, це є правдою, що рідко трапляються дописи зі секцій, але й на те є певні причини, чому воно так. Ті причини спокійно обминув дописувач.

Я, як залізнодорожний робітник, знаю, що саме стримує нас частіше писати до "Українських Робітничих Вістей". В нас же є майже на кожній секції такі робітники, що читають "У.Р.В." й чимало між ними є ще й таких, що могли-б і справно описати оте злиденне життя й працю залізнодорожних робітників, але не пишуть і вони по відомій причині, щоби не зробити боса своїм ворогом. Звісно, формани здорово не люблять тих, що пишуть, а то ще й слідкують за ними. Правда, є й формани, що також читають робітничу пресу, а навіть і пишуть до неї. А й вони не осмілюються писати про все те, що робиться, бо-ж відомо, що на залізній дорозі один одного пильнує й тому багато дечого не подається до преси. Та багато форманів є ще таких, що налягають на робітників, нападають на них й вимагають з-часта такого, чого й ніхто від них не жадає.

Щодо необхідних потреб для життя залізнодорожників, як лішних хат та здоровної води, можна було-б добитися цього від компанії, так на це треба більшого обєднання поміж самими робітниками, більшого зрозуміння справи. Біда тільки в тому, що ми все натрапляємо на розбіжности й поріжнення між собою. Хоч ми всі робітники, на жаль, нас і тут привчили вже ділитись на формаків і робітників, щоб тільки розбити обєднаність працюючих й заставити одні одних використувати для капіталу.

В даний час робітники діляться на два табори. Одні створили юнію Канадійського Братства Залізно-дорожних Робітників й хочуть повести боротьбу за поліпшення умовин праці другі вперто тримаються старої юнії й ворогують з першими. А з цього й користають компанії. От вже є розпорядження компанійне, що від 1. квітня ц. р. не будуть давати секційним робітникам більше вільних вакаційних днів, хиба, що хтось захворіє. А час би вже залізнодорожним робітникам зрозуміти значіння й силу нової юнії, негайно її скріпити, поставити на здорові ноги й з допомогою тієї юнії енергійно домагатися через своїх представників поліпшення умовин праці залізнодорожних робітників.

Залізнодорожник.

ВАЖКО ПРАЦЮЄМО У МАЙНАХ.

Бінфейт, Саск.

Минулої осени рішився я поїхати до майнів, щоби прохарчувати себе й рідню. Приїхав я до Бінфейт, Саск. Тут стрінувся з деякими товаришами й став їх розпитувати про майни та працю. Я почув від них, що майновласники старших робітників не приймають до роботи, а тим, що вже працюють, зменшили значно заробітну плату.

Я старий майнер, робив 3 роки в одній майні, чому-ж би мені не давали роботи — подумав я собі й пішов до одної майни, де я робив попередно, питати за роботою. Майновласник не приняв мене зараз до роботи. Вернув я у місто без нічого, міркуючи, почекати ще пару днів й потім поїхати назад додому. Чекав два дни. З тяжкою бідою дістав я роботу в одній майні. Прийшов я до бонкгавзу й став розглядатись по всім-усюдам. Приміщення тісне, брудне. Ліжка поверхові, одне понад одним. Горою попід стелю натягнутий дріт, заложений мокрими панчохами й одіжжю. Одні сушать своє шмаття, другі кладуться спати в тому самому платті, що й задягують, йдучи у майни.

Колись платили в тутешніх майнах по 75 — 85 центів від тони вугілля, зараз платять 46 — 55 центів. З того треба заплатити харчування й всі инші росходи. Чимало є й таких, що ледве вспіють заробити на їду для себе. Всі працюють 12 — 14 годин денно. Бувають і випадки каліцтва, та до них вже майнері привикли й мало звертають на це заввагу. Майновласники теж у таких випадках, щоб неплатити відшкодуваня, всю вину складають на самого покаліченого, потовченого робітника. Трапиться, що кавалок вугілля вдарить в око й робітник дістане більмо. Лікується отакий робітник по усяких лікарях і шпиталях, так нічо не помагає. Жадає робітник від компанії відшкодування за втрачення чи покалічення зору, майновласники ледво погоджуються дати борт за той час, коли такий то майнер не працював.

От недавно забило в майні одного робітника. Про цей випадок мало хто знає. Мовчать майновласники, не згадують і майнері. У тій майні працює брат вбитого майнера. Жінка отого майнера пише раз-у-раз до брата, щоб робив щось з тією компанією, бо досі ні одного цента компанія не виплатила посмертного рідні, а то й навіть не виплатила компанія тієї місячної платні, що належалася покійному за щоденну важку працю. Майновласника кажуть, що тією платнею, що її були довжні убитому майнерови за працю, сплатили кошта похорону покійного. Про те, що там у старому краю у голоді пропадає жінка й діти вбитого у майні батька, майновласникам байдуже. Почувши про такий випадок з вбитим майнером, пішов я до його брата. Я роспитав його, як воно було й порадив йому, що має робити. Він прохав мене, щоб я допоміг йому в тій справі. Я зробив це. Другого дня прийшов до мене менеджер майни й сказав, що за ту пораду, яку я дав братові вбитого майнера, мені належиться "фаєр".

— За що? питаю його.

— Ти не маєш права ходити по шеках і бунтувати хлопів. За таке діло ти можеш сидіти в тюрмі і я хочу, щоб ти такого більше неробив. Коли-ж ще раз зробиш таке діло, я віддам тебе в руки поліції. Ти мусиш бути більшовик...

Отак то у нас в майнах живеться. Виконуємо якнайтяжу роботу за найдешевшу заробітню плату. Спати мусимо в такому приміщенні, що й обернутись немає де, насікомців ледбракує, а їсти дають те, що самі хочуть. Й час вже, щоб майнері подумали самі за себе й не ходили одинцем, як ті вівці відбиті від стада, а брались обєднано за оборону власних інтересів. Треба читати свою робітничу пресу й бути членами робітничих організацій, а тоді певно й визискові прийде скоріше конець.

Ставайте членами ТУРФДім і Р.З.Т., читайте "У.Р.В.", "Фармерське Життя", "Робітницю", а ваші діти "Світ Молоді".

Майнер.

З ГОТЕЛІВ І РЕСТОРАНІВ.

Монтреал, Кве.

Готель, в якому я працюю, належить до найбільших готелів міста Монтреалу. Працює в ньому 500 робітників і робітниць. Юнії своєї не маємо. Працюємо, не покладаючи рук, по 14 годин кожного дня. Обслугуємо багатих панів, бо робітники сюди не заходять. За місяць тяжкої праці, докорів і лайки з боку наганячів і хазяїна дістаємо по $50.00, а декотрі робітники тільки по $35.00.

Недавно прийшов до готелю агент одної асекураційної компанії і, порозумівшися з босом, скликав мітінґ та став агітувати робітників, щоб забезпечували себе в цій буржуазній компанії. Сам готелевий бос виступив на цьому мітінґу з довжезною промовою, яку закінчив на-пів погрозою, на-пів закликом, що ми, як робітники його готелю, мусимо заасекуруватися. Тоді я йому сказав, що ми українські робітники маємо своє Робітниче Запомогове Товариство і до инших запомогових організацій ми не хочемо записуватися.

Бос довго ще прихвалював цю асекураційну компанію, вичисляв, яке забезпечення вона дає своїм членам, то що.

Та забезпечення тої компанії далеко не може зрівнятися зі забезпеченням Р.З.Т., де ми дістаємо матеріяльну і моральну поміч. Тому нашим обовязком є належати до Р.З.Т.

М. Рошко.

ЗАНЕДБУЮТЬ ПРАЦЮ.

Летбридж, Алта.

Останніми часами праця в наших організаціях підупала майже в кожній ділянці. Причиною підупаду працю є непорозуміння між членами, які тормозять організацією і відбивають у членів охоту до праці. Непорозуміння повстали тому, що деякі наші члени не визбулися ще свого паршивенького "я" і на кожному кроці виїздять з ним, а деякі знову роблять тільки те і в тих організаціях, які зараз дають їм якунебудь користь. Ті-останні відсунулися від освітньої праці і своїм поведенням показують, що їх не цікавять ТУРФДім, а тільки Р.З.Т. і кооператива. Це хоробливе явище треба поборювати, бо без клясової свідомости самими кооперативами та запомоговими організаціями життя свого не поправимо.

Спільні читання розбилися у нас тому, що члени не приходили на них. На свято пятої річниці смерти Леніна багато членів наших не прийшло також. Все це свідчить, що члени наші не доцінюють значіння освітньої праці, а тому й занедбують її, чим роблять для організації і для себе велике зло.

П. Н.

КАЛІЦТВА В ЛІСОВИХ РОБОТАХ.

Форт Френсес, Онт.

Поблизу містечка Форт Френсес знаходяться широкі простори лісів, в яких кожної зими працює багато робітників. Працюють тут робітники ріжних національностей, але найбільше еміґрантів з середньої Европи. Власники тих лісів — роботодавці, користуючися великим безробіттям, яке є майже буденним явищем у Канаді, дають робітникам дуже мізерну заробітню плату. Робітництво знов не є з'організоване як по інших місцях, тому приневолено працювати за те, що дають пани. Крім цього, роботодавці вимагають від своїх робітників рабів ще й великої продуктивности.

Робітники, будучи не зорганізованими мусять коритися, а навіть деякі не свідомі, хотячи приподобатись своїм босам, пробують ще більше зробити, як від них вимагають. Значить "битують" одні одних на користь босам, а собі на шкоду. Бо з таких саме причин трапляються в лісових роботах ріжного рода каліцтва.

Покалічених привозять до найблищих шпиталів у Форт Френсес. В шпиталях як звичайно: одні вилічуються і вертають назад до роботи, а інші кінчають тут своє пужденне життя — умирають. Оттакі зарібки лісових робітників. Працюють тяжко й довгі години, перемерзають, сплять в брудних кемпах, де воздух просто вбиваючий. Лісові робітники своєю тяжкою працею приносять панам великі зиски, а для себе каліцтва та втрату здоровля, а навіть і життя.

Вихід з такого положення є один: лісовим робітникам треба організуватися в свої деревні юнії, при помочи яких можна виборoти більшу платню й кращі умовини праці, як це зробили робітники пару років тому коло Парт-Артур. А щоб цього доконати, треба робітникам освідомлятися, треба, щоби кожний робітник читав свою робітничу пресу, якою є "Українські Робітничі Вісти" на українській, а "Воркер" на англійській мовах. Бо лише ці одинокі ґазети стоять за робітниками і боронять їхні інтереси.

С. П.

ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА.

Сімко, Онт.

Пишу про нашу товариську забаву з танцями, яка відбулася дня 8. лютого ц. р. в домі тов. Степана Гуцула. Це вже друга забава відбулася в нас цего року, але ніхто нічого про них не написав до преси. Отже я пишу хоч про одну.

Забава відбулася з досить добрим успіхом. Прийшло поважне число гостей і гарно забавилися. В дванацятій годині, підчас перекуски, виступив тов. Т. Гуцул і виголосив маленьку промову. Опісля тов. Ф. Годловський промовляв в анґлійській мові. Він пояснив, хто устроїв забаву і на яку ціль іде прихід з неї, а також чим є для робітників Р.З.Т.

Тільки зле, що не всі члени і членкині взяли участь у цій забаві. Так, товариші і товаришки, не повинно бути. Коли ми устроїмо якесь підприємство, то стараймося, щоби ми всі були на ньому.

Очевидець.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ "У. Р. В."!

В НЕДІЛЮ, 24-ГО БЕРЕЗНЯ 1929 РОКУ

— відбудеться —

В УКР. РОБІТНИЧІМ ДОМІ У ВІННІПЕГУ

ВЕЛИКИЙ СВЯТОЧНИЙ

КОНЦЕРТ

З ПРИВОДУ ДЕСЯТИХ РОКОВИН ІСНУВАННЯ "УКР. РОБ. ВІСТЕЙ" І П'ЯТИХ ЖУРНАЛУ "РОБІТНИЦЯ".

З концертовими точками виступить Перша Ґрупа Мандолінової Дівочої Орхестри.

З ГОЛОВНИМ РЕФЕРАТОМ ВИСТУПИТЬ

ТОВ. М. ШАТУЛЬСЬКИЙ

Виступатимуть теж представники всіх українських робітничих організацій.

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ВСТУП ЗА ДОБРОВІЛЬНИМИ ДАТКАМИ.

ВЕЛИКА ФІЛЬМОВА ТРАҐЕДІЯ!

В ПЯТНИЦЮ 22. І СУБОТУ 23. БЕРЕЗНЯ

В УКР. РОБІТНИЧОМУ ДОМІ У ВІННІПЕГУ

— показуватиметься —

ВЕЛИКА ФІЛЬМОВА ТРАҐЕДІЯ п. н.

БАТЬКО.

В фільмі "БАТЬКО" виступає славний на цілий світ німецький артист Еміль Яннінгс, що вважається одним з найбільших кіно-мистців світа.

Фільма "БАТЬКО", це історія одної родини. представлена надзвичайно вірно. Траґедія батька, що поневолі попав в тяжкі умовини і відірвався від своєї родини, виведена так докладно, що глядач просто не вірить, що це не правдива життєва картина.

Можна бачити чимало фільм, що справляють навіть сильне враження, але згодом вони забуваються. Одначе такої фільми, як "БАТЬКО", забути не можна ніколи.

Товариші і товаришки! Постарайтеся побачити фільму "БАТЬКО", а ніколи не пожалуєте. Переказуйте одні одним про неї, а запевняємо вас, що будете задоволені. Бо досі не багато випродуковано таких сильних і близьких життєвій правді фільм, як траґедія "БАТЬКО".

В ПЯТНИЦЮ, 22. БЕРЕЗНЯ ФІЛЬМА ПОЧНЕ ПОКАЗУВАТИСЯ ВІД ГОДИНИ 8.15 ВЕЧЕРОМ.

В СУБОТУ, 23. БЕРЕЗНЯ ПЕРША ВИСТАВА ПОЧИНАЄТЬСЯ В ГОД. 7-ій ВЕЧЕРОМ, ДРУГА В ГОД. 9-ій.

Павз нема! В У. Р. Д. працює вже дві кіно-машині!

ЦІНИ ВСТУПУ: ДЛЯ ДОРОСЛИХ 25 Ц., ДЛЯ ДІТЕЙ 15.

БЕРЕЗНЕВА КАМПАНІЯ ДОПОМОГИ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКІЙ ПРЕСІ В ЕДМОНТОНІ.

Українські робітничі організації, що гуртуються при Укр. Роб. Домі в Едмонтоні, ухвалили повести енергічну двотижневу кампанію допомоги своїй пресі в березні і склали такий плян її переведення:

В СУБОТУ, 23. БЕРЕЗНЯ, в годині 8.15 вечером, відограється в салі УРД драму на чотири дії, П. Ківшенка п. н. "БЕЗБАТЧЕНКО".

В НЕДІЛЮ, 24. БЕРЕЗНЯ, в годині 8.30 вечером, відбудеться в салі УРД КОНЦЕРТ-СВЯТО ПРЕСИ.

В СУБОТУ, 30. БЕРЕЗНЯ, в годині 8.15 вечером, відограється в салі УРД драму на три дії, М. Ірчана п. н. "БУНТАР".

В НЕДІЛЮ, 31. БЕРЕЗНЯ, в годині 8.30 вечером, відбудеться в салі УРД КОНЦЕРТ-СВЯТО ПАРИЗЬКОЇ КОМУНИ.

Чистий прихід з цих чотирох підприємств призначений на пресовий фонд української робітничо-фармерської преси.

Робітники й робітниці! Приходіть громадно на ці підприємства, чим спричинетесь до піддержки своєї преси. Наше друковане слово — це наш вчитель, організатор, оборонець. Ми нині святкуємо десятилітній ювілей "Українських Робітничих Вістей" і починаємо видавати їх на шість сторін.

Ставайте передплатниками "Українських Робітничих Вістей"! Поширюйте їх всюди між робітниками! Допомагайте своїй пресі!

БЕРЕЗНЕВА КАМПАНІЯ ДОПОМОГИ РОБ.-ФАРМ. ПРЕСІ В КЕЛҐАРИ.

Українські робітничі організації, що гуртуються при Укр. Роб. Домі в Келґарі, створивши спільний комітет, ухвалили повести ударну двотижневу кампанію допомоги своїй пресі в березні і склали такий плян її переведення:

В СУБОТУ ВЕЧЕРОМ, 23. БЕРЕЗНЯ, відограється в салі УРД драму на чотири дії п. н. "ДВА СВІТИ".

В НЕДІЛЮ ВЕЧЕРОМ, 24. БЕРЕЗНЯ, відбудеться в салі УРД ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ-МІТІНҐ "Українських Робітничих Вістей".

В СУБОТУ ВЕЧЕРОМ, 30. БЕРЕЗНЯ, відограється в салі УРД зворушаючу драму на пять дій п. н. "ГИМН НУЖДИ".

В НЕДІЛЮ, 31. БЕРЕЗНЯ, відбудеться мітінґ всіх відділів наших організацій.

Чистий прихід з повищих підприємств призначений на пресовий фонд української робітничо-фармерської преси.

Робітники й Робітниці! Приходіть громадно на ці підприємства, чим спричинетесь до піддержки своєї преси. Наша преса, це наш вчитель, організатор, оборонець. Десятилітній ювілей "Укр. Роб. Вістей", це десять великих кроків вперед, це десять тисяч передплатників "УРВ", які десятитисячною силою громлять темноту, одну з головних підвалин буржуазної системи. Тому ставайте передплатниками робітничої преси! Ширіть її! Допомагайте їй!

КОЛИ ЗМІНЮЄТЕ АДРЕСУ, ТО ВИПОВНІТЬ І ЗАШЛІТЬ ДО НАС ЦЮ КАРТКУ.

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard and McGregor Sts., — — Winnipeg, Man., Canada.

МОЯ СТАРА АДРЕСА:

Імя і назвиско .....

Вулиця або почт. скринка .....

Місто і провінція .....

МОЯ НОВА АДРСА:

Імя і назвиско .....

Вулиця або почт. скринка .....

Місто і провінція .....